

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre . 1 frt 25 kr. = 2 kor. 50 fl.
Félévre . . . 2 „ 50 „ = 5 „ — „
Egész évre . 5 „ — „ = 10 „ — „

Megjelenik minden szerdán és szombaton.

Egyes szám ára 7 kr. = 14 fillér.

Egyes példányok Groszman J. antiqvar üzletében, Polacsek V. és Groák I. dohány-főzsdéjében, Groszmann J. Gubás F. és Hesz Jenő fűszerkereskedésében kaphatók.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG:
hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők:

Városháztér 10. szám.

Szerkesztő otthon van minden nap délután 4—5 óráig.

KIADÓHIVATAL:

hova a nyiltterek, hirdetések és előfizetési díjak, valamint reclamációk küldendők:

Wesselényi és König

könyvnyomdája

Deák-utca (színház-épület).

POLITIKAI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI, TANÜGYI ÉS HELYIÉRDEKŰ LAP.

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

Közgazdasági politikánk mizériái.

Budapest, 1893. február 20.

Sajnosan tapasztaljuk, hogy reszort miniszteri tárczáink legfontosabbikánál: a földmívelésügyinél hallgatólag, mintegy feltételül van kikötve, hogy ahoz semmi kvalifikáció, semmi szakismeret nem szükséges. Boldog tulajdonosának csak reprezentálnia kell, s néha-néha tarokkoznia a „Lloyd“ épületében. De így van az, ha minisztereinket nem a közvélemény és a népakarat, hanem a nemzeti kaszinó és egy pár aulikus beafentes protegeje ilteti a piros bársony fouteul-be. — Ugyan mit is csinált Bethlen András ur ő excellenciája miniszterségének egész ideje alatt? . . . Hát, kérem, védnökösködött majd itt, majd ott egy-egy kiállításán, mondott nagyhangú tósztokat, fogadott monstre-kiüldöttségeket. Elvégre mit is akarnak még többet egy magyar földmívelésügyi minisztertől? . . .

Pusztul, egyre szegényedik a kisbirtokosok osztálya, s nincs egy egészséges, egy üdvös reform, mely új életre keltené közpirtokos osztályunkat, a gentryt, azt a gentryt, mely évszázadokon át hű öre és védelmezője volt a nemzet alkotmányának és ősi szabadságának.

Nem óhajtom e helyen mezőgazdaságunk legvitalisabb érdekeinek elhanyagolását és állattenyésztésünk általánosan ismert mizériáit bővebben taglalni, csupán egy dologra akarok rámutatni s ez — bortermelésünk pusztulása.

Statisztikailag ki van mutatva, hogy jelen bortermelésünk átlaga nemcsak export célokra nem elégséges, hanem saját belsziükségletünket sem elégíti ki többé. Elvesztjük tehát külföldön azt a piacot, a mit oly nehézségek árán tudunk megszerezni, sőt a belföldi fogyasztás is hosszú időre stagnálni fog, érzékeny veszteséget okozva államháztartásunknak a fogyasztási, italmérési és egyéb adók tetemes csökkenése következtében. A pénzügyminisztérium legújab-

ban az olasz Marsala-boroknak nyújtott kedvezményével akarja elérni e baj orvoslását. Az olasz borok helyett azonban, melyek iz és minőség tekintetében egyáltalában nem felelnek meg igényeinknek, sokkal czélszerűbb volna a romániai borok felkarolása. Románia bortermelésének évi átlaga 4 millió hektoliter, melyből 2 és fél millió hektoliter fehér bor, mely saját termésű borainkkal való keverésre minden másnemű bornál alkalmasabb és a mi fő: sokkal olesőbb is. Mi pedig olesó és sok bort igénylünk, ha nem akarják exporteurjeink végkép elveszíteni a külföldi piacot, s ha a kormány-nak komoly szándéka az alsóbb népréteget a pálinkafogyasztás demoralizáló következményeitől megóvni. Hatalmas eszköznek bizonyulna e téren a gyümölcsbor gyártása, melynek felvirágoztatását állami kedvezményekkel lehetne előmozdítani, — mint azt Franciaország tette a filloxera-invázió idejében.

Mily indolens magatartást tanusít a kormány a filloxera sújtott vidékeink létérdekével szemben, arra eminens példa szegény Tokaj városa, mely azért nem kapta meg az ígért dohánygyárat, mivel elég vakmerő volt ellenzéki képviselőt választani, hanem megkapja helyette a dohánygyárat S.-A.-Ujhely.

Ilyen eljárással, ilyen eszközökkel párturalmat, ideig-óráig tartót, lehet létrehozni, lehet erősíteni, de egészséges, célravezető közgazdasági politikát csinálni — lehetetlen. . .

Közgazdasági politikánk gyarló voltát semmi sem illusztrálja világosabban, mint a napról-napra fokozódó amerikai kivándorlás. Pontosan megállapított statisztikai adatok mutatják, hogy az európai kivándorlók legnagyobb részét aránylag Magyarország szolgáltatja. S fogy, egyre gyérül a felvidék lakossága, s a kormány összetett kezekkel, tétlenül nézi. „Hiszen csak egy pár ezer tót, s nem is választó.“ Pedig a hány ember, annyi erő; s a mennyi erő, annyi vagyon! . . . Mit gondol a t. kormány? Ha a futó homokot meg lehet kötni

akáczfával, vajjon nem lehetne-e megtartani a felvidék lakosságát is, a kézmű és gyáripar fejlesztésével s az állattenyésztés meghonosításával. — Hiszen hasonló körülmények között Oroszország despotikus kormánya is a legmeszszebb menő intézkedéseket tette meg — mint láthattuk — éhező népe felsegülésére, csak mi nézzük egy fatalista nyugalmával a sok ezer munkás kéz pusztulását.

A magyar közgazdasági politika másik árnyoldala — mely évről-évre komolyabb mérveket ölt — munkásaink válságos helyzete. A legutóbbi, fegyvergyári strájk kiábrándíthatott bennünket azon tévhitünkől, hogy Magyarországon nem bír lábrakapni a német szocializmus áramlata. Igaz ugyan, hogy a mi munkásaink is csak hiréből ismerik még a Marx, Lassale és Proudhon veszélyes tanait, kik a létező világrend romjain akarták felépíteni álmaik légvárát, de nem lehetetlen, hogy egy-két rövid év múlva hazánk is, ez a szervilizmus és auktokratizmus elveitől oly annyira szaturált ország is, hálás talajul fog szolgálni a szocializmus konkolyhíntő tanainak. Legalább erre enged következtetni a német szocialdemokrata munkáspárt állandó propagandája, mely polypkarjait kiterjesztve, Európa minden államában sikerrel végzi herostratesi munkáját lázító hírlapezikkével, titkos enuncziációjaival és bujtogatásával, — kivéve Angliát, a »self help« és a »self government« konszolidált országát. Ott nem győz a kommunizmus és kárba vész az anarchizmus minden erőfeszítése; mert ott egészséges viszonyok vannak. Vegye kormányunk is tanulmányozás alá az angol munkásosztály viszonyait, szabályozza a munkaadó és a munkás közt való áldatlan helyzetet, állítson fel betegsegélyző- és nyugdíjintézetet, gondoljon czéltudatos reformra, a létező anomáliák orvoslása céljából.

Mert ha szolgabírói intézkedéssel, szuro nyok segítségével el is lehet némitani ideig-óráig, de csirájában elfojtani lehetetlen egy oly

A SZABADSÁG TÁRCZÁJA.

Ez már aztán hétköznapi levél.

(A hölgyek ne olvassák el!)

Bolyongásaimnak közepette (tetszik tudni én mindig bolyongok) e hó 13-án azon vettem magam észre, hogy a megyeház nagyterme előtt egy diszember üdvözöl. „No, ha már ide kerültem — gondoltam magamba — hát bemegyek.“ Nagy garral benyitok a nagy terembe, és — mint a ki nem tartozik oda — a legdemokratikusabb arcot vágva egy sarokba húzódtam.

Épen valamit olvasott fel a főjegyzőnk; a mire azt mondta a főispán, hogy „Én ebben nem találok semmi különöst, hát marad annyiban.“

— „Spongyát rá, gyerünk tovább,“ zúgják rá min lenütt.

Felolvas ezután a főjegyző egy indítványt, a mely szerint helyeslendő lenne a kormány nemes czélzata a felekezeti béke érdekében. Ez az indítvány az, a melyet Orczy Gyula a közelebbi napokban nem adott be. Tehát el is fogadtatott, és óh egék! — egy hangulag; — mert Foltin János prépost is megmaradt szabadelvűségre mellett, csak dogmatikus szempontból beszélt ellene. Kovács Lajos azt mondta, hogy ő pártolja, sőt sürgeti; de azért bizalmat nem szavaz a kormánynak. Főis-

pánunk intett a fejével. Bizonyosan azt akarta jelezni, hogy: „jól teszi, igazsága van!“ Melezer Gyula kérte, hogy ne vitatkozzanak rajta, fogadják el: szentelt viz!

— Helyes, elfogadjuk, nem vitatkozunk!

Miklós Gyula: (Halljuk! halljuk!) Én is indítványozom, hogy ehez többet egy szót se szóljunk! (és beszélt is egy félóráig).

Most következik az általános — hazamene-tel. A „ház“ kiürül. Csupán csak azok maradtak ott, kik a következő tárgyakban érdekelve voltak. Kórházi főorvosunkat úgy kellett kinálni, hogy „üljön még le nálunk, mingyárt meggyógyítjuk a — kórházi bajokat is.“

Most az alsó első . . . akarom mondani a felső alsó jegyző tart felolvasást. Nagyszerűen folyik a tárgyalás. Az előadó egy darabig néz a czvikkerén felül mérgesen, aztán hátat fordítva a „lármázók“-nak, olvassa a főispánnak meg az alispánnak, a mit azok kívülről is tudnak Valami pálinkáról, meg Szihalo mról volt szó. Egy szóval az előadó azzal végzi, hogy (most már csak egyedül Lévainak magyarázva, a ki jóváhagyólag integetett) adják vissza a pálinkát Szihalomnak. A kövesdi járásbíró ezt nem engedti. Nagy mosolygás között azt mondja (folyton az előadó inggallérára mutogatva, a mi egészen zavarba hozta az illetőt), hogy abba, a mit vissza akarnak

adni, ha nem is látható, de tenger előny van. Beszédét befejezván, egészen végig megsimítja homlokát és ieül, várván a hatást. Az előadó forgatja az írást, azt mondja, hogy „itt van valami 15 kr., de én több előnyt nem látok.“

Alispán: Kérem alásan . . .

Egy öreg semita: Én is kérek alásan . . .

Miféle csztozkodás van itt? töprengék magamban. Vagy úgy? . . . az öreg zsidó beszél. — Előbb akadozva, később a szónoklatlan szabályainak megfelelően hangját folyton emelve szónokol. (E közben folytonosan az előadó inggallérára mutogat. Az előadó leveszi a czvikkert, nézi az ingét, nem lát rajta semmit; de azért végig törüli.) Először is kijelenti az öreg, hogy már öt éves korában eszmélt. (Ezt a szomszédom rögtön konstata-lyta.) Azután kisüt egy csomó pénzt és kéri, hogy »adják vissza«. Hogy mit és kinek, az rám nem tartozik.

Jön a csatornázás. Főügyészünk szalad a szakértő szónok után. A polgármester köszörüli a szerszámot. Főügyészünk mond egy jól hangsúlyozott, de gyenge beszédet, a melyben az állítások sem voltak erősen megindokolva. A polgármester válaszol és mosolyogva töri össze a főügyész minden kifogásait, a mondatok utolsó szavának utolsó tagját, ha meg nem nyomja is, de jól megnyújtja, s a végén oda lyukad ki, hogy: „jó lesz a!“

mozgalmat, mely korhadó intézmények, százados visszaélések ellen irányul, s melynek izzó parazsa a nép elégtelenségében rejlik. . .

Ide reform kell!

... Videant consules ...!

Köszegi Armand.

A magyar nőkhöz.

— A budai honvédszobor megkoszorúzása érdekében. —

Alulírottak elhatároztuk, hogy az országos honvédművekre 1893. május 21-én művésziességgel készült bronz babérszobrot helyezünk, a szobor tervezésére és elkészítésére hazánk jeles szobrászát, Zala György urat, a szalagra vésendő fölírat fogalmazására Horváth Gyula orsz. képviselő urat kértük föl.

Előre látható, hogy ez a terv — a melynek végrehajtására a magyar hölgyek körében ország-szerte gyűjtést indítottunk — olyan helyesléssel és pártolással fog mindenfelé találkozni, hogy a befolyó pénzből a költségek fedezése után tekintélyes összeg fog fennmaradni. Ezt az összeget is hazafias dolgokra szántuk, egyik feléből „Honleány” alapítványt létesítünk, melynek kamatai évente kétszer és pedig Budavár bevételének és a királyi pár megkoronáztatásának évfordulóján — május 21-én és június 8-án fognak valamely hazafias célra fordítani.

Másik részből pedig abban az évben, melyben Hazánk felállításának ezredik évét ünnepeljük, négy pályadíj fog kitűzteni, egy-egy olyan irodalmi, festészeti, szobrászati és zenészi alkotásra, mely egy hazáját, annak függetlenségét és szabadságát rajongásig szerető nemzet érzelmeinek hű kifejezője.

Hazánk hölgyeihez intézett alább felolvasható fölhívásunkat azzal a kéréssel közöljük, hogy azt terjeszteni s a hazafias célra való gyűjtést támogatni méltóztassanak.

Honleányok!

Magyar nők!

A szabadságot lelkesedő honfiai kegyelet az 1848/49-ben elesett honvédek dicső emlékének megörökítésére szobrot emelt a fényes történelmi multu os Budavár dísz-terén.

Van-e honleány, kinek szívébe ne lenne vésva a negyvenöt év előtti idő magasztos emléke, melybe mindenkinél fájdalommal kevert édes öröm és büszkeség érzete vegyül? — Van-e magyar nő, kinek lelkében szabadságharcunk hősei iránt szobrot hálás tisztelet ne honolna? Van-e, ki e szobrot oltárként ne tisztelné? Hozzátok szólunk honleányok, hozzátok, kiknek keblében magyar szív dobog, mely tud tűrni és szenvedni; de mindenekfelett hazát szeretni és ügyeért lelkesedni. — És különösen hozzátok, kik e nagy eseményeket láttátok, hozzátok, kik nagy részt vettetek ki a buból, remegve a szerető atya, férj, fiu és testvér drága életéért, nagy részt a fájdalom-ból és könnyekből is, mikor megtudtátok, hogy ők ninesenek többé! Hozzátok szólunk, kik a hazátok iránt érzett szerelmekért kimondhatatlanul sokat szenvedtetek és minket mégis hazaszeretetre tanítottatok.

Vegyétek ki részeteket az örömből is, melyet az új nemzedék halála emelte szobrot látva, lehetetlen nem érezni. Ennek a halának jó része titeket illet, titeket, kiket most arra kérünk, hogy munkánkban vegyetek részt, fonjátok velünk a megkezdett korszort, mely hervadhatatlan lesz, mint azoknak dicsősége, kiknek szobrán elhelyezendjük.

Öreges és ifjak fonjátok a Haza oltárára helyező korszort, hiszen őseitek, apáitok, férjeitek és testvéreitek dicsőségét övedzi majd körül e babér.

No, de most jön a java.

Feláll Miklós Ödön. Egész beszédében mérnök volt. A sorrendet, a tárgy szétszedését, összeöntését gyorsan (ne higgyék ám hogy betanulta, mindig így beszél, nagy a gyakorlata) mérnöki precizitással végzi. Előveszi a csatornázás kérdését, azt mondja, hogy ez a haladás jelző czöveke, ezt leveri, s innen indul. Később több irány jelzésére levén szükség, a czöveket szálkákra hasogatja. Beszéli, hogy az egyik víz jöhet fúrott lyukakból készült kutakból, a lyukakat házilag sondirozzák. (Egy hang: A mi mérnökünk már fáradt!) De a másik víz edénye télen befagy — ő ezen a télen tapasztalta Pesten — ott is két dolognak közös csatornája van, de rossz a beosztás és ő ettől óva inti a polgármestert. (A polgármester mozog. Elmondja végre, hogy mi is van még a dologban; és hogy e nélkül a gazdák nem élhetnek (általános mosolygás). Ez egy nagy kincs, a minek az árából már állhatna fenn egy kórház vagy egyéb, hogy Sopronban a legelőkelőbb gazda Ottocska G., Szombathelyen egy millioner Herényi G. Sándor nem tudom én miféle ércz-korona tulajdonosa vitézké maguknak drága pénzért a „Pöczegödör tisztító” nevet. Okvetlen megakarja menteni agazdaságilag értékes dolgokat. Szemközt állítja azután Hamburgot Görömbölylyel. Mind a két helyen külön folyik a patak és külön folyik az, a mi nem folyik és kéri, hogy felszólalása értelmében méltóztassék a tárgyat szép csendesen visszaadni.

Lelekesszen bennünket az a tudat, hogy anyáink leányai vagyunk s hogy nem hiában születünk magyar nőknél. Szívünkben igaz lelkesedés lángja gyúl ki, mi is lelkesedünk hazánk dicsőségéért, mint anyáink, kikhez a költő így szól:

„Magyar hölgynek születél
Tedd hivatásodat!”

Falk Miksáné,
alelnök.

Szelestey Géziné,
elnök.

Gáspár Andrásné,
elnök.

Gyűjtőiv szerkesztőségünkben is van letéve s a honleányi adományokat szívesen közvetítjük.

Rökk és Röck.

Abban az időben, midőn a megyékben még a „Tekintetes Karok és Rendek” intézkedtek, Barsvármegye bizonyos dologban 3 tagból álló küldöttséget menesztett az akkor rendesen Bécsben lakó főispánhoz, Keglevich grófhoz.

A küldöttségi tagok voltak: Bacsakády, Jezericzky, és Boronkay.

Nagyon természetes, hogy a főispán gróf, ki maga is csak makogta a magyar szót, mert — hisz akkor még a latin és német nyelv volt uralkodó — német nyelvű cselédséget tartott.

S abban sincs semmi csodálni való, hogy ilyen német szolga így jelentette be a fenti küldöttséget uránál:

„Eine Tébutasion aus Parser Comidat, — tie Herr Ácsker — Mácsker, Jezum, Kriszti, und Báron von Kái.”

Ezen megtörtént dolog jut eszembe valahányszor a magyar szót elferdíti az öntudatos, vagy tudtán kívüli germanizálás. Mert szó, a mi szó, de mi még most is a germanizmus bilincsei között élünk s azért, ha van az országban egy párt, mely ennek a germanizmusnak a nyügét leakarja rázni nyakunkról, bizony üdvös dolgot végez.

Ime itt van Borsodban, két ismert családnév; a Rökk, és a Röck. Akik e két családnevet hordozzák, kifogástalan, becsületes, derék jó magyar emberek, legalább ez az én becsületes szándéku feltevésem, noha én csupán csak Rökk Pált ismerem. Hogy van az kérem még is, hogy még a Miskolczon megjelenő magyar lapok is Rökk Pálról írván, becsületes nevét úgy írják, nyomtatják, a mint ő maga Rökk Pál, vagy fivére Rökk Szilárd, vagy édes apjuk Rökk Pál nem írta soha?

Ennek a magyarázata az, hogy mi magyarok oly határtalan „nem bánom” fráterek, „jól van úgy is” lusta fenegyerekek vagyunk, hogy minden szabadkozásunk daczára önként viseljük a germanizmus nyügét.

A „Röck” szó határozottan germán jelentőségű. — mig a »Rökk« szónak jelentőségeit a leg-többben nem is sejtik. — Dehogy a „Rökk” szó közelebb áll a magyar szóhoz, mint a „Röck”, annyira bizonyos. Hisz ezen utóbbihoz hasonlók a német Beck, Köck, Böck, stb. A Röck szóban a „c”

A polgármester először is hangsúlyozza, hogy minő olcsóság, ha az ember 1 frt 50 krért egy egész óráig szivattyuzhat. (Egy hang a karzatról: Ez igaz!) mert Miskolczon annyira kevesen szivattyuznak. Azután pedig részletenkint semmit sem fogad el; de az egészet együtt elfogadja.

A szép, a jóindulatú, a szakszerű beszéd minden jelenlevő elismerését méltán megérdemelte és ki is vivta; ismét bizonyítván egyuttal azt is, hogy minden kérdésben többet ér egy szakember, mint száz laikus. Melczerből is a beszéd alatt előbujt a g a z d a, ott hagyta az alispáni széket, (ott hagyta a politikát, és üdvözölte a szónokban a — g a z d á t. (Éljen!)

Ugy-e don Szerkesztőim, hogy ez a valódi hététköznap-i tárcza. — Önnek tán nincs is inyére, de közgazdasági Szerkesztőnek ehhez hozzá kell szokni.*

B. G.

*) Már most is hozzászóltunk; de hogy még jobban hozzászóljunk, az effajta cikkekkel minél többet és minél nagyobb adagokat kérünk. Nem vagyunk ugyan gazdák, mert mi mindössze is egy »olló« (az is rozsdás már) felett rendelkezünk, de azt hisszük, hogy a fenti cikkhez hasonló szellemi ma-jobbban mondva: lerakodás talajunkat csak javítja.

Szerk.

betű adja meg a német jelleget, a Rökkben pedig a kettős „k” a magyart.

Aki ezen állításomban kételkedik, az vegye kezébe Magyarország helynévtárát, és meg fog győződni arról, hogy azon szó és pedig helynévszó R ö k k nem áll egyedül.

Igaz, hogy ezen helynévnek R ö k k nem vagyunk képesek megadni a magyarázatát. De a R ö k k helynév e részben nem áll egyedül, az ilyen helynév Magyarországon legió.

A R ö k k szóhoz hasonló, a még most is virágzó L ö k k, B ü k k, V a j k k, N a k k, D a d d, F a d d stb. magyar községek. R ö k k község ma már nincs Magyarországon. De hajdan századok előtt volt több. Az utolsó elpusztult Veszprémmegyében, ott valahol Szápár vidékén.

Hogy maradt ránk a „Rökk” családnév, annak bebizonyítására én nem vállalkozom. Tegyük azt a historikusok. Ámde R ö k k S z i l á r d és R ö k k P á l rászolgált arra, hogy ez a név tisztelt, vagy talán méltán ünnepelt legyen a magyar hazában, akkor mindenekelőtt mi magyarok legyünk igazságosak, írjuk és nyomtassuk ki ezt a négy betűből álló nevet úgy, amint a családtagok azt írják. Hisz ennél kevesebbet embertársainknak már nem adhatunk.

Nagy Nep. János,

ügyvéd és 1848/49-diki honvéd-főhadnagy
Verebelyen.*

H I R E K.

— **A pápa jubileuma.** XIII. Leo pápa vasárnap ünnepelte meg püspökségének félszázados jubileumát. Ez alkalommal a művelt világ katolikus templomaiban hálaadó isteni tiszteletek tartottak. Városunkban már szombaton este harangzúgás jelezte a minoriták templomának tornyában a vasárnapi ünnepnapot. Vasárnap azután városunk mindhárom katolikus templomában ünnepi isteni tisztelet tartott, melyeken a hívők nagy számmal vettek részt.

— **Soltész Nagy Kálmán** polgármester a kultur-egylet érdekében vasárnap délután 3 óraker tekezetet tartott, melynek végeredménye az lett, hogy egy szűkebb körű bizottság küldetett ki konkrét javaslat megtételére. A bizottság tagjai lettek: Bizony Ákos, Foltin János, dr. Markó László, Porcs János és dr. Gencsi Samu.

— **Böjti predikációk.** A miskolci minorita-rend templomában a böjti időszakban minden pénteken d. u. 3 óraker Tizedes Tóbiás minorita-rendi áldozár s hitoktató tartja a böjti predikációt.

— **Esküvő.** Porubszky István, borsod-megyei földbirtokos, cs. és kir. huszár-hadnagy a napokban esküdt örök hűséget Csapó Margit urhölgynek, Csapó Kálmán fővárosi ügyvéd leányának Budapesten. — **Zsivkovics Antal,** a miskolci vasúti üzletvezetőségnek egyik fiatal tisztviselője a napokban vezette oltárhoz Rudy Jolán urhölgyet, Rudy Jánosné urnó bájós leányát az ág. ev. egyház templomában.

— **A miskolci hitelintézet** vasárnap délelőtt tartotta meg évi rendes közgyűlését Lichtenstein József elnöklété alatt. Egy-egy részvény után osztalék gyanánt 11 frt lett megállapítva. Az igazgatóság tagjai közé Kun Kálmán, a felügyelő bizottságba pedig Dapsy Sándor megválasztottak.

— **Halálozás.** Zsitkovszky Zsigmond polgártársunkat súlyos csapás érte. Neje, szül. Volainszky Augusztia asszony, a piratlan jó hitves és anya rövid ideig tartó szenvedés után elhunyt. Találjon városunk derék iparos a közrészvétben enyhülést, melyhez mi is teljes lélekkel hozzájárulunk. A megboldogult temetése szombaton délután 3 óraker volt általános részvét mellett. A család által kiadott gyászjelentés a következő: Zsitkovszky Zsigmond mint férj, Tivadar, Béla és Teréz mint gyermekei fájdalommal szívvel tudatják szeretett nejeinek, illetve jó édesanyjoknak Zsitkovszky Zsigmondné szül. Volainszky Augusztia asszonynak f. hó 17-én reggel 6 óraker, rövid szenvedés után történt elhunytát A szeretett, megboldogult tetemei f. hó 18-án d. u. 3 óraker fognak Széchenyi-utca 75. sz. alatti lakásáról az ág. ev. egyház szertartása szerint örök nyugalomra tetetni. Miskolcz. 1893. február hó 17-én. Könnyű legyen hantja, mint áldott emléke!

— **Gyászhir.** Csák György miskolci kir. pénzügyigazgatót mély bánat és kipótolhatatlan vesztés érte. Édes anyja öz. Csák Istvánné hunyt el e hó 18-án Urajon. Elhalálozásáról a mélyen lesújtott család a következő gyászjelentést adta ki: Mély fájdalommal tudatjuk, hogy szeretett édes anyánk, nagyanyánk, dédanya és anyós öz. Csák Istvánné szül. bereti Kiss Alojzia úrnő életének 70-ik, özvegy-ségének 40 évében, Urajon 1893. évi február 18-án délután 6 óraker jobblétre szenderült. A boldogultnak földi maradványai február 20-án délután fognak a róm. kath. vallás szertartásai szerint az uraji sir-

*) Czikkiró a fentebbi cikket Sajó-Ládról küldte be hozzánk, hol a mult hét folyamán, mint Rökk Pál vendége, barátja és földije időzött. A tanítást ilyen derék, veterán hírlapírótól szívesen vesszük, úgy mi, mint többi lap-társaink, a kik ünnepelt polgártársunknak, Rökk Pálnak nevet rosszul írtuk. Jövöre nem fogjuk ezt cselekedni.

Szerk.

kertben örök nyugalomra elhelyeztetni. Urjai, 1893. évi február hó 19-én. Nyugodjék békével és legyen áldott emlékezetek! Csak György, Csak Zsigmond, Csak Róza férjezett öz. Csakajzky Józsefné gyermekei. Csak Kornuska, Csak Jolán, Csak Irén, Csak Ilona, Csak István, Szegedy Irén férjezett Sikorszky Béláné, Szegedy Bella, Szegedy Zoltán, Szegedy Viktor, Szegedy Lujza unokák Sikorszky Zoltán dédunoka. Csak Györgyné sz. Mészey Etelka menyee. Szegedy László veje.

— **Halálozás.** Fájó részvételt vettük a következő gyászjelentést: Lossonczi Lossonczy László, bárczai Bárczay Miklós, Bárczay Albertina férj. öz. péchujfalusi Péchy Lászlóné, Bárczay Irén férj. lossonczi Lossonczy Jenőné, fullókércsi Molnár Iván, Panna, Kálmán, Károly, Mariska, Dezső és Sarolta mély fájdalommal tudatják számos rokonaik, illetve gyermekeik és az unokák nevében is áldott jólelkű anyja, testvér és nagyanyjuknak öz. lossonczi Lossonczy Andrásné született bárczai Bárczay Klárának f. hó 20-án esteli 11 órakor, életének 70-ik évében, rövid szenvedés után tüdő szelhűdés következtében történt gyászos elhunytát. A megboldogult drága hült tetemei f. hó 22-én délelőtti 11 órakor fognak az ev. ref. vallás szertartása szerint a Nagy-Major-utca 2. sz. a. házból könyörgés után Sajó-Szeni-Péterre szállítatni s az ottani sírkertben örök nyugalomra tételni. Miskolcz, 1893. február 20. Áldás és béke lengjen porai felett!

— **A lutheránus-nőegylet** thea-estélyét az idén a bőjten tartja meg márczius hó 4-én ugyancsak az egyet javára. A nőegylet elnöke most Bartányi Gyuláné szül. Kubacska Anna urhölgy, kinek ismert szeretetreméltósága és kedves modora lehetővé fogja tenni azt, hogy a tervezett thea-estély pompásan sikerüljön. A mulatság, hangverseny és táncból fog állani. A hangversenyben közreműködnek: Dobozyné szül. Radvány Alice, Kahléné urnök, Kozma Andor, Pották Lajos és Martini József urak. Lesz felolvasás is. Az estély rendkívüli érdekes és látogatottnak ígérkezik. Sok sikert és jóvedelmet kívánunk!

— **A tűzvédelmi lakatya** építéséhez szükséges telkek kisajátítása ügyében holnapután, vagyis a hó 24-én d. e. 9 órakor lesz a tárgyalás a városbázán. A telekbirtokok közül érdekelve vannak: Kubacska István, Csorba János, Csorba György, Kertész József, Mihály, János, Haber Vinczéné, Soltész János, Lövei József, Ternay Antalné, Leki Mária, Csontó Albertné, Turi Erzsébet, s István, Faragó Sámuel, Zsuzsanna, Erzsébet, Apostol Pálné, Szatmári József, Mária, Borbála, Ráczevi Istvánné, Sonkoly Jánosné, Lövei András, Gero János, Nagy Áron, Czepper Zsuzsanna, Cservenyák József.

— **A nemzeti kaszinó** férfibálja, mint az előrelátható volt, kitűnően sikerült mult szombaton este. A hatalmas asztaloknál 140 vendég foglalt helyet. Ott volt Br. Vay Béla főispán, Br. Albori altábornagy, Forstner vezérőrnagy, Soltész N. Kálmán polgármester, Br. Rozenzweig ezredes, Bihar honvédezedes, Radvány István, Ortway Miksa stb. Először Horváth László a kaszinó érdemes igazgatója emelt poharat, nagy lelkesedéssel köszöntvén fel Br. Vay Béla elnököt. Soltész N. Kálmán a katonaságot és Br. Alborit üdvözölte. Br. Vay Béla a szabadelvűség nagy eszméért mondott igazán talpraesett felkészítést, majd később Forstner vezérőrnagyot köszöntötte fel. A katonaság köréből Br. Albori először németül, majd magyarul, aztán Forstner dandárnok tisztán magyarul és őszinte szívvel üdvözölték Miskolcz polgárságát. Szűnni alig akaró lelkes éljenzés volt ezekre a válasz. Szerencsés város is ez a Miskolcz, hogy ily kitűnő törzstiszteket üdvözölhet falai között, kik dacára annak és sajnos hogy nem a haza fiai, de magas műveltségük és nemes lelkük által lerombolják a nemzetek között létező falakat, és bennünket szeretnek, becsülnék. Mí ez százszorosan viszonzni soha el nem mulasztjuk. Ha Dr. Ixel Soma és Évva Ernő valahol együtt vannak, akkor nekik beszélni kell és okosan is teszik, mert szívesen hallgatjuk szellemes megjegyzéseiket még akkor is, ha kikap is egy kissé Évva urtól a helybeli sajtó. Dr. Ixel németül köszöntötte a tisztikart. Évva Ernő pedig Horváth Lászlóra írtett poharat nagy hatás között. 10 óra után szép egyetértésben ütötték a „csendest”. Radics kitűnően húzta, Karnerné meg elég jól kielégítette a béli gyert.

— **A miskolci kereskedők és kereskedő ifjak** vasárnap este tartották táncmulatságukat a „Három rózsá” disztermében. A teremben ugyan többen is elfértek volna, mint a mennyien megjelentek; és éppen a kereskedők voltak azok, a kik a részvétlenség terén tüdőkölték; no de semmit sem tett, kedélyesség és fesztelenség dolgában oly kitűnő mulatság volt ez, a milyen kevés volt a farsangban, a jó kedv úgy éjfél tájon oly nagyra nőtt, hogy már akkor majd kiesni lett a nagy terem. Városunk notabilitásai közül megjelentek ez estélyen: báró Albori altábornagy, Forster vezérőrnagy, Radvány István kamarai elnök. A mulatság pont 8 órakor kezdődött és Radics Lajos zenekarának hangjai mellett hajnalokor végződött. Az első négyest 40 pár táncolta.

— **A miskolci őskori lelet** ügyével végre-valahára a „Budapesti Hírlap” érdemesnek tartotta foglalkozni, közölve azt most, amit mi már hetek előtt

hosszasan leirtunk és azon reményben voltunk, hogy a fővárosi lapok közül legalább azok, a melyekkel csereviszonyban vagyunk, majd átveszik cikkünket, melynek jó részét, magának Herman Ottónak sorai tették ki. Reményünkben azonban csalódtunk, mert hát nagy lealázkodás lenne az, ha a nagy fővárosi, habár ellenzéki lapok is figyelembe vennék a kis vidéki lap tartalmát, legyen az bár világraszóló tudományos dolog is. Nemcsak a „Budapesti Hírlap” jár így el, hanem minden lap a fővárosban. Nekik csak az ér valamit a vidékről, amit a saját külön tudósító drága pénzért megfirkál, vagy táviratoz. Új dolog a „Budapesti Hírlap” 47. számában levő közlésben csak annyi van, hogy a világhírű miskolci őskori leletet Herman Ottó a „Kir. m. természettudományi társulat” nyilvános szakülésén már bemutatta. Megirtuk már azt is lapunk legutóbbi számában, hogy a leletet ugyancsak Herman Ottó Miskolczon a tanügyi-körben tartandó felolvasás alkalmával is befogja mutatni. A nagyérdékű felolvasás hihetőleg ápril havában lesz. Majd akkor bővebben fogunk a miskolciakat oly annyira érdeklő leletéről írni.

— **Tavas.** „Megenyhült a lég” — az igaz; ám még nem „vidul a határ.” De a tavasz varázsát ott érezzük már a szelidebb fuvalomban. A langy meleg nap sugar már a tavaszról beszél, a mely olyan muló; csupán a fiatal szerelmesek szívében örök. — Hanem más oldalról várjuk a tavaszt: a társadalmi és politikai kérdések megoldásában is; várjuk onnan, a hol még vihar tombol, förgött zúg!

— **Az iparos ifjuság** szórakoztatására rendezett felolvasó ctyklu: vasárnap délután kezdetét vette, melynek lefolyásáról a következők értesítést kaptuk: Tek. Szerkesztő úr! A polgár iskola tornacsarnokában megkezdődött a felnőttek oktatása. Vasárnap Hidvégi Benő megyei tanfelügyelő úr tartotta az első felolvasást „Magyarország történetéből”. Tagadhatatlan, hogy ezek a felolvasások megbecsülhetlen értékkel bírnak iparos társainkra. Voltunk is ott tán 300-nál is többen, de az urak, kiknek szintén helyen való volna, hogy ilyen alkalmakkor szintén megjelenjenek, már csak azért is, hogy hallják, hogyan tanítják a felnőtteket, távollétükkel tündöttek, mert az a három úri ember, ki ott megjelent, nem képviselhet Miskolcz előkelőségét. De hogy levelem céljához jussak, csak azt akarom tudatni a szerkesztő urral, hogy bizony igen sokat vesztett értékéből az előadás, mikor Hidvégi ur Kossuth Lajosról egy helyen úgy nyilatkozott, hogy ő (Kossuth) csak az **izgatáshoz** értett, de **izgatáshoz** nem. (Valami pénzügyi dologról volt szó 1848-ból.) Hát hiszen, ha úgy lenne is, hogy Kossuth nem volt börszár, mert magyar embernek nem is áll erre a feje; de azt már mégis csak kellene tudnia a tanfelügyelő úrnak, hogy mi a különbség izgatás és lelkesítés között. Aztán meg Kossuth nem is izgatott soha. Volt az előadásban még egy néhány ilyen ferde tanítás, melyek a politikai igazság hijján vannak, és ha ezek nem lettek volna, biz’ Isten igen szép lett volna! Igaz tisztelettel Miskolczon, 1893. február 20-án. H. L. iparos.

— **Balkányi Balog Bertalan** lapunk derék ifju munkatársa népszínművét „Az Útról szedettek” címűt, ma este adják először az újvidéki színpadon. Balogh Bertalan a miskolci üzletvezetőségi tisztikar egyik fiatal törekvő tagja. Legközelebb egy érdekes tárcza-cikket közlünk tőle lapunkban.

— **Színházi hírek.** Ma este félhelyárral a „Szegény Jonatán” operettét adják. Érdekes premiere lesz színházunkban holnap este, egy ifju hölgy Fuchs Leona kisasszony, Weiszberg Samu regále-bérlőségi hivat. Inok unokája lép fel színpadunkon saját művében „A gyám” című vígjátékban. Az előadás elé városszerte érdeklődéssel néznek. Színre kerül még holnap „A csók” Dóczy Lajos eredeti vígjátéka. Pénteken félhelyárral „A pezsgő” vígjáték. Szombaton félhelyárral „Armány és szerelem” Schiller drámája. Vasárnap Kövessy Albert volt miskolci színgazgató lép fel a „Czigánybáró”-ban. Hétfőn pedig ugyancsak Kövessy és neje lépnek fel a „Bőregér” operettben (félhelyár.) Kövessyek vendégfelléptét örömmel üdvözöljük. Kitűnő színészeknek ismerjük őket.

— **A csatornákra** nagy szerep várkozik a már megindult olvadás idején. A lakosság és hatóságnak tehát egyaránt gondjában kell hogy álljon, hogy azokban a víz szabad és rögtönös lefolyást nyerjen. Miskolcz az áradás sok kellemetlenséget fog okozni a járó-kelőknek és megrongálja a házakat.

— **Pályázati hirdetés.** Néhai Hegedűs Gyuláné szül. Bakos Juliánna egy 3000 ftt, azaz háromezer forint alapítványt tett, mely alapítványának évi kamatait oly miskolci tisztességes polgári családból származott, jó erkölcsű, — nemre és vallásra való tekintet nélküli kifogástalan egyén nyerheti el kiházasítási díj gyanánt, ki alapítványt tevő halálának napján vagyis évenként ápril hó 2-án megy férjhez vagy rósül. Ezen alapítvány kamataira nézve előnyben részesítendőek első sorban Dávid József miskolci lakos csizmadia mester, — továbbá Glatler Vilmos miskolci lakos vatta-gyáros és néhai Fried Dávid. szintén miskolci lakos ügyvéd vér szerinti rokonai. Árvák nem árvákkal szemben előnyben részesülnek. Az alapítvány kezelése Miskolcz város tanácsára bízott, és a pályázatra való kihirdetés után beérkező fo-

lyamodványok felett is előírtott városi tanács határoz. Felhivatnak tehát mindazok, a kik magokat a néh. Hegedűs Gyuláné szül. Bakos Juliánna alapítványa kamatainak elnyerésére jogosítva érzik, hogy felszerelt folyamodványaik, a házasság megkötését igazoló anyakönyvi kivonattal, bezárólag f. év ápril hó 30-ik napjáig Miskolcz város tanácsához nyújtsák be. Miskolcz 1893. év február hó 14-én. *Soltész N. Kálmán*, polgármester.

— **Próbabál.** Kinszky bácsi próbabálja esemény számba megy a szép és üde „balkiscek” birodalmában. A mindig sikeres próbabál márczius 11-én lesz a Seper-féle nagyszálló disztermében. A program a szokott módon adatik elő a fürge ifjuság által, melynek örök-ifju vezetője Kinszky Károly városunk régi híres táncmestere. Ajánljuk e próbabált t. olvasóink becses figyelmébe.

— **Szerencsétlenség.** Szabó János 12 éves gyermek Miskolczon Hutás-u. 8. sz. a. lakó bányánál Szabó Ferencz diós-győri vasgyári munkásnál e hó 19-én vasárnap este 6 órakor egy forgópisztolyal, játsása közben jobb oldalába lőtt, minek következtében még aznap a helybeli közkórházba szállították.

— **Nyilvános köszönet.** A f. évi febr. hó 11-én tartott tisztii jelmez-estély jövedelméből a miskolci ág. hitv. ev. nőegyletnek 52 ftt lett egyleti pénztárába beszolgáltatva. Midőn ez összeg kezhez vételét e helyen is elismerjük, egyszersmint hálás köszönetünket fejezzük ki a nagyérdemű tisztikarnak a kegyes adományért. Miskolcz, 1893. febr. 21. *A miskolci ev. nőegylet elnöksége.*

— **Nyilvános köszönet.** A miskolci földmives ifjuság táncmulatságot rendezvén, a bevételből fennmaradt 6 fttot a helybeli közkórházi pénztár javára, Molnár József által adományozni szíveskedett, mely jószívű cselekményért hálás elismerését nyilvánítja Miskolczon, 1893. február hó 15. *a közkórházi igazgatóság.*

— **Az ózdi tisztikar** fiatalága által 1893. február hó 11-én az ózdi tisztii kaszinó javára rendezett táncmulatság kitűnően sikerült. Felülfizettek: Dr Lovich Ede 10 ftt, Jelinek Ernő 10 ftt, Halmay Albin 3 ftt, Pamlényi István 3 ftt, Tetrnajer László 3 ftt, Horvát Elek 1 ftt, Osváth Zoltán 1 ftt, Puskás József 1 ftt, Rajzinger Imre 1 ftt, Dr Róth Jónás 1 ftt, összesen 34 ftt. A rendezőség nevében: *Alchan József.*

— **Vásár.** A tokaji vásár márczius 20-án lesz. Miniszteri engedéllyel tétellett 4 nappal előbbre szokott idejénél. — A bodrog-keresztúri vásár szintén miniszteri engedéllyel tétellett át február 2-ről febr. 23-ra.

— **Helyreigazítás.** Lapunk mult számában a polgár-egylet mulatságáról hozott tudósításunkból kimaradt az, hogy Soltész N. Albert az egylet választmányát köszöntötte fel Prokob Antalhoz intézett szavaiban, mit is utólag pótolni szükségesnek tartottunk.

— **Szöllő eladó.** Csabai alszer nevű hegyen az országút mellett egy hat kapás szöllő, kis szilvas és kunyhó szabadkézből eladó. — Értekezhetni Felső-Papszer 18. sz.

SZÍNHÁZ.

Pénteken (febr. 17.) népelőadásul D' Ennery és Connon „Egy katonai története” drámáját néztük végig, az ilyen darabok hatásaként jelentkező derült kedéllyel s meglegedett érzések között. Hiszen a jónak s igaznak diadala a rossz s hamis fölött mindig örömet okoz. Renó János szomorú sorsa a mily megindító volt, ép oly kellemesen érintett szerencsétlenségekkel való kimenekülése s tiszta szívből örültünk az ál Mornas gróf bukásában. Színeszín mind tisztességes sikerrel töltik be szerepüket. Első helyen Kazaliczky áll művészi alakításával, mellette Boross, Györe s Halmai tüntek ki; a nők között Kissné s Szentessy I. voltak kiválóak. A kis Szigeti lány ügyesen játszotta végig szerepét.

Szombaton (febr. 18.) Jótékony célu előadás volt a Baross-szobor javára. Előadásra került Dóczy L. történeti vígjátéka: „Az utolsó szerelem”. E költői szépségekben gazdag színmű sokkal inkább közepeszerű drámai alkotás, mint vígjáték. A drámai elem nagyobb tért foglal el benne, mint a komikai, melynek csupán egyetlen képviselője van a lófő székelyben, ki Lacfinak szolgálja. Rajta kívül alig van, sőt nincs is egyetlen alak sem, ki a vígjáték természetének megfelelő szerepet töltene be. Maga az előadás élvezetes volt. Kazaliczky Laczfija, Halmay Lajos királyja, Szakács Cawarsi Franciskoja, Szentessy Ilon Erzsébet királynéja, Kissné Katalinja s Gvurman A. Drugeth Máriaja mind alkalmas alakítások voltak arra, hogy a közönség teljes meglegedéssel távozhassék a színpadról. A zenekar előadás előtt a „Hunyady László” opera-nyitányát játszotta kellő precizitással, míg az I. II-ik felvonás között Ruzsinszky énekelt ariát a „Traviata” dalműből a szokott művészettel. Közönség közepes számban volt.

Vasárnap (febr. 19.) Follinus népszínműve „Nán i” adatott a czimszerepben Halmaynéval, ki mellett Szentessy I., Gyurman A., továbbá Boross, Györe, Kiss, Szerdahelyi tüntek ki játékukkal. Maga az előadás többet ért, mint a darab, melynek alig van nagyobb érdeme, mint az, hogy a sváb nép magyar érzelmei vannak bizonyítgatva az egész művön keresztül.

Hétfőn (febr. 20.) népeladásban került színre Vidor új népszínműve, az „Apja lánya”. Halmayné a czimszerepben most is derült kedélyvel játszott és vígan énekel, mellette Szentessi I. és Gyurmann A. voltak a kiválóbbak; a férfiak közül Kiss P. és Kazaliczky. Közönség szép számmal, mint ilyenkor rendszeren.

Nyilvános felolvasás.

A miskolci tanügyi-kör február hó 23-án, csütörtökön délután 4 órakor, a református felsőbb leánynevelő intézet nagytermében nyilvános felolvasást rendez.

Felolvasó: dr. Tüdös István, református segédlelkész.

A felolvasás tárgya: A szép. Belépti díj, az intézet fölszerelése javára, 20 kr. Erre az alkalomra a tanügyi-kör rendes, alapító és pártoló tagjait, valamint a szépért, jóért lelkesülő s a tanügyi iránt érdeklődő közönséget tisztelettel meghívja

Miskolcz 1893. február 19.

az igazgató választmány.

A közönség köréből.

Tekintetes dr. Sassy János, dr. Steinfeld Frigyes és dr. Dobos József orvos uraknak, Miskolczon.

Fogadják őszinte szívből jövő hálás köszönetemet azon páratlan odaadás és megfeszített szorgalommal párosult tevékenységükért, melyet Sári leánykámnak — a legnagyobb fokú différiából szerencsésen lett megmentésénél — az összetett egybehangzó gyógykezelésekkel kifejteni méltóztattak.

Sári leánykám egész életén keresztül tekintetes dr. uraknak fogja köszönni és köszönheti, hogy az öldöklő différiából, mely rája igen kétséges kimenetelűnek jelezte, ez idő szerint tökéletesen kigyógyult. Miskolcz, 1893. február hó 21-én.

Tekintetes orvos uraknak

alázatos szolgálók
Gedeon Lajos.

Meghívó.

A miskolci ipartestület kötelékében fennálló segélyegylet és iparos ifjusági önképző és olvasókör rendes évi közgyűlését az ipartestület tanácstermében e. f. hó 26-án délután 2 órakor, esetleg, ha az netán határozatképes nem lenne, f. évi márczius hó 12-én délután 2 órakor tartandja meg, mely hely és időre az ipartestület önálló mester tagjai, valamint az ezeknél alkalmazva levő összes segéddek ezennel meghívottnak.

Kelt Miskolczon, 1893. évi február 16-án tartott választmányi ülésünkből.

Pfiegler J. Ferencz, ipart elnök. Vidor Ernő, jegyző.

A közgyűlés tárgyainak tárgysorozata:

1. Évi jelentés az egylet múlt évi tevékenysége működéséről. 2. Az 1892. évi számadásokról be-terjesztett számadás tárgyalása. 3. Az „Iparos ifjusági önképző kör” alapszabályainak tárgyalása. 4. A választmánynak előterjesztése egy fűrdőrészvénynek a beszerzését illetőleg. 5. Ugyancsak annak előterjesztése a választmányi és számvizsgáló tagok választását illetőleg.

Kivonat az alapszabályokból. 17. §. Érvényes határozathozatalra az elnökön kívül legalább 100 egyleti tag jelenléte kívánatik. Ha a közgyűlés kellő szám hiányában megtartható nem lenne, az elnök 14 napra újabb közgyűlést hi egybe, melyben a jelenlevők — száma való tekintet nélkül — általános szótöbbséggel érvényes határozatot hozhatnak.

Nyilvános köszönet és nyugtázás.

Mindazok, kik a „Miskolci csizmadia ipartársulat” által a betegsegélyző egyleti pénztár javára folyó hó 13-án tartott táncestély fényét megjelenésükkel, sikerét pedig felülfizetésekkel támogatni szívesek voltak, fogadják ez uton is a rendező bizottság elismerését és köszönetét.

Felülfizettek pedig: 10—10 frtot Seper István, ifj. Markó Pálné, 9 frtot Radvány István, 5 frtot Dapsi Sándor, 4—4 frtot Soltész Nagy Kálmán, Schwartz és Klein, Grünvald G., 3—3 frtot Pfiegler Ferencz, N. N., Prokob Antal, 2—2 frtot Berecz József, Debreczeni Imre, 1—1 frtot Szobránszky Soma, Fejes Gergely, ifj. Kun Bertalan, Osvárt Pál, ifj. Osvárt József, Sánta József, Braun Pál és fia czég, Rácz István, Drevenyák Pál, Janek Antal, Mitsik László, Mitsik János, Bodnár Lajos, Gomba Gyula, Gembál István, Juhász István, em. Tóth József, Visnyay Dániel, Szalay Károly, Zsáry Miklós, Bortnyik Ferencz, Tóth József, Velte Gyula, Steidl János, Szudi István, Lusztig Sámuel, p. Szabó József, Gelman Mór, Kiszél Dániel, Miskolci Lajos, Munka János, Kulcsár Samu, Neidlinger G., Szepcsik János, Tomek Márton, Steinfeld Sándor, Laczi Lajos, Évva Ernő, Hercz Adolf és fia, Kerékvártó János, Pávitz Lajos, 50-50 krt Takács István, Földi Béla, Fülöp József, Kovács János, Mészáros Pál, Forgó Pál, Benedek János, 20 krt Fodor Ferencz.

Végül pedig Seper István urnak, a táncestély alkalmával mérsékelt napi ár mellett teljesített pontos, mindenki irányában előzékeny kiszolgáltatásért a bizottság elismerését fejezi ki.

Nyilvános nyugtázó köszönet.*)

A miskolci hadastyán egyesület által f. é. és hó 12-én megtartott diszvizalom alkalmával felül fizetésekkel és adományokkal a betegsegélyző alap javára hozzájárulni szívesek voltak:

Báró Vay Béláné, sz. Teleki Zsófia grófné mint zászlóánya 50 frttal, Br. Vay Béla főispán 9 frttal, Br. Albory és Forstner tábornokok, Melezer Gyula, Radványi István és Göde Tassilló 4—4 frttal; Silbiger Armin testvérek 3 frttal, Schaack nyug. kapitány, Dr. Frank Miksa, dr. Frankfurter Sándor, dr. Holländer Gusztáv 2—2 frttal, Musitzky Luczian díszpolgár 1 frt 59 krral, Oszvald Nándor, Micsik László, Vitthen Károly 1 frt 50 krral, Miklós Gyula orsz. képviselő, Peszkár Sándor, Csesznok J., Micsik János, Feuerstein Izidor, Lusztig N., dr. Grosz Viktor, Miskovitsné, Vadnay Jánosné, Löchev százados, Pasteiner Győző, Fischer Ignác, Korányi Lajos gyógyszerész, Lőrincz N., Musicsek József, Klein Sámuel, Énekes Berta, Kovács József, Szikrobnik N., dr. Popper József, Weidlich Pál, Brunner Ede törzstrombitás és Kreszák István fővadász urak 1—1 frttal, Kovács János, Jezoerszky Károly, Fodor Endre, Visnyay Dániel, Ocsenás János urak 50—50 krral, és N. N. 10 krral. Összesen 121 frt, 69 krral, mely kegyes adományokért fogadják a fentnevezettek az egylet hálás köszönetét. A bizottság.

*) A helyi lapok t. szerkesztői tisztelettel kéretnek, hogy fenti közleménynek becses lapjaikban helyt adni, illetve azt átvenni és közölni szíveskedjenek.

Szerkesztő postája.

Nro 3 Miskolcz. Kiténő dolgozatait örömmel fogadtuk. Legközelebb adjuk. Csak minél többet tessék küldeni.

M. Gy. urnak M.-Szigeten. Lapunk főmunkatársi állása kiténő egyénnel van betöltve.

Felölts szerkesztő és laptulajdonos: Dr. Halász Sándor. Kiadó: Wesselényi és König.

574—22. sz.
1892—93 v.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a miskolci kir. járásbíróság 1892. évi 10994. 12354. számú végzése következtében Dr. Holländer Gusztáv és Dr. Kúrecz Jakab által képviselt Silbiger Armin és testvére és Löwe Julia javára Ferencz József volt miskolci lakos ellen 39 frt 40 kr. 10 frt 2 kr. és jár. erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás után felülfoglalt és 680 frt 90 krra becsült kávéházi eszközök és felszerelvények és butorokból álló ingóságok nyilvános árverésen eladottnak.

Mely árverésnek a miskolci kir. járásbíróságok 171/94 11390/9 számú végzése folytán fenti tökekövetelés, és kamatai erejéig leendő eszközzésére Széchenyi-utczában 11. szám alatt 1893. évi február hó 22. napjának délutáni 2 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőknek becsáron alul is eladatni fognak.

Kelt Miskolczon, 1893. évi február hó 5. napján.

Némethy Károly,
kir. jbir. végrehajtó.

Egy utczai festett, diszes

KERITÉS

16 méter hosszú, kapuval együtt
jutányos áron eladó.

Értekezhetni Régi-Posta-utca 23. szám alatt.

H I R D E T M É N Y.

A Miskolczi Takarékpénztár

Észéről tisztelettel értesítjük a betevő közönséget, hogy betéteket 4—8 napi felmondáshoz kötött kamatozó pénztári jegyekre

is elfogad intézetünk.

A pénztárjegyek bemutatásra szólnak 50, 100, 500, 1000 és 5000 forintról állítatnak ki s ez idő szerint 3 és 1/2%-lit kamatoznak.

Ezenkívül tisztelettel tudatjuk, hogy intézetünk — tekintettel a nagyérdeműközönség fokozódó bizalmára — azon kellemes helyzetben van, mikép az alapszabályainkban előirt minden üzletágban szolgáltatást a legelőnyösebb feltételek és kamatláb mellett ajánlhatja fel.

Kelt Miskolczon, 1892. november 14.

Van szerencsém Miskolcz város és vidéke nagyérdemű közönségének tudomására adni, hogy Miskolczon Fazekas-utca 39-ik szám alatt

szobafestő és mázoló-üzletet

nyitottam

Sok évi külföldi tapasztalataim s vállalataim szakszerű beosztása folytán azon kellemes helyzethez jutottam, hogy vállalataimat minden más versenyt kizárva, a legdiszesebb kiállításban, az árak bámulatos jutányossága mellett vállalhatom fel s azt megrendelőim részére kezesség mellett teljes megelégedésökre készítem el.

Kiváló tisztelettel 1—3

Vincze Sándor

szobafestő és mázoló-mester.

Ezennel van szerencsém a n. é. közönség tudomására hozni, hogy Miskolczon, Kazinczy- (ezelőtt vöröshid)-utca 22. sz., Grünfeld Odön úr házában, folyó február hó 25-én szombaton

hentes-üzletet

nyitok.

Több évi külföldön szerzett tapasztalataim folytán igyekezni fogok a tiszta kezelés és előzékenység által a mélyen tisztelt közönség bizalmát megnyerni; s ezen nagybecsü bizalmat a legjobb árak kiszolgálásával óhajtom meg is érdemelni.

Szíves pártfogását kérve vagyok
Miskolcz, 1893. febr. 22.

1—2

kiváló tisztelettel

Stögermayer Antal.

H I R D E T M É N Y.

Alulírott van szerencsém a mélyen tisztelt közönséggel tudatni, hogy néhai férjem Jellinek Péternek eddigi

cserép- és palaköfedő-üzletét

folytatni fogom.

Miután abban a helyzetben vagyok, hogy a nagyérdemű közönség kívánatára üzlettársammal: Kopaesko József úrral a felvállalt munkákat jótállás mellett, a legszolidabb ár számítva fogom teljesíteni: reményem, hogy szerény felhívásom nem fog teljesületlenül maradni.

Miskolcz, 1893. február 14.

Özv. Jellinek Péterné,
Pásztor Zsuzsanna.

3—3